

hold, under hvilke et Menneske fødes, i meget høj Grad komme til at bestemme hele dets Fremtid. Der er jo vedlagt et Stykke Statistik om, hvorledes det gaar adskillige udenfor Ægteskab fødte Børn senere i Livet, og man ser deraf, at medens der blandt den voksne Befolkning neppe findes mere end 5—6 pCt. udenfor Ægteskab fødte Personer, er der blandt de offentlige Fruentimmer ca. 15 pCt. og af Straffefanger ca. 18 pCt. udenfor Ægteskab fødte Personer, hvilket lille Stykke Statistik skulde godtgøre og ogsaa godtgør, at de Forhold, under hvilke man fødes, komme til at bestemme meget af hele ens Fremtid.

I det hele taget tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem, der jo har studeret de sociale Forhold saa grundigt, som han virkelig har, maa være klar over, hvilken Indvirkning sociale Vilkaar have paa hele Menneskets Liv, paa dets Fremtid og dets Chancer, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil være i Stand til at bevise, at vi ere stillede ganske ens i Kapløbet. Vi ere allerede stemplede fra det Øjeblik, vi sættes i Verden, med Hensyn til vor Stilling i Kapløbet, og de allerfærreste af dem, der ere fødte udenfor Ægteskab, ville, hvis deres Vilkaar under Opdragelsen ere smaa, fattige og usle, være i Stand til at gøre sig gældende i dette Kapløb.

Naar der saa fra ærede Medlemmers Side er nævnt — f. Eks. det ærede Medlem for Assens (Berntsen) har peget derpaa, den højtærede Justitsminister har ligeledes peget derpaa, og det synes, som om det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) godkendte denne Opfattelse —, at der er mange fattige Børn, altsaa i dette Tilfælde maaske ogsaa Børn, fødte udenfor Ægteskab; der have gjort sig gældende i Verden, have opnaaet ansete Stillinger og ere komne til at spille en Rolle i deres Fædreland, saa beviser det ingen Ting. Det beviser ikke andet, end at der er Undtagelser, at der er enkelte, der komme til at gøre sig gældende, men man taler derimod ikke om den store Mængde af disse fattige Børn. Naar den norske Digter Henrik Wergeland siger, at der gaar uberegnelige Masser af Aandsgaver til Grunde i Armodens Masser, saa er det rigtigt, at alle disse mange Aandsgaver, som vi aldrig faa Lejlighed til at se, fordi de saa at sige ere kvalte i det Øjeblik, Barnet er sat i Verden, tale vi ikke om; man taler kun om de enkelte Tilfælde, hvor et fattigt Barn maaske naar frem. Men man ved, at Regelen er, at disse fattige, disse

smaa, som leve under fortrykte Kaar, have langt, langt mere Besvær ved at gøre sig gældende i Kapløbet end de, der ere fødte under lykkelige og rimelige Vilkaar, som have baade Fader og Moder og alt, hvad Livet kan forlange, for at finde en god og fornuftig Opdragelse.

I øvrigt glæder jeg mig ved under denne Debat ikke at have hørt ret megen Moraliseren. Kun det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen) syntes at komme en lille Smule ind paa moralske Spørgsmaal. Jeg tror, at den Filosof har Ret, moderne som han er i sin Opfattelse af Ægteskabet og Kønsforholdet, der siger, at vi skulle ikke beskæftige os ret meget, maaske slet ikke, med Forældrenes Forhold, vi skulle beskæftige os med et eneste, nemlig Barnet. Man kan nemlig give hvilke Love, man vil give, og indrette Opdragelsen som man vil, og tale om Moral, som man har Lyst — sikkert er det, at der vil altid være Forhold, der ikke passe Flertallet, der vil altid være illegitime Forhold, som visse Mennesker have Lyst at bryde Staven over, der vil altid være Tilfælde, hvor det legitime Forhold kan være umoralsk og det illegitime Forhold moralsk. Det er der ikke noget at gøre ved, saa det forekommer mig ret uheldigt at ville blande Moral ind i denne Debat, og naar det ærede Medlem for Skjolddelev har gjort dette, saa synes jeg egentlig ikke, det er paa sin Plads. Dog glæder jeg mig ved, at han ikke er kommen alt for dybt ind paa det, men ligesom det øvrige Ting saa praktisk derpaa og ønskede, at der maatte ske noget til Fordel for de udenfor Ægteskab fødte Børn.

Ellers var det karakteristisk ved det ærede Medlems Tale, at han i denne Sag godtgjorde sin Ret til at være et trofast og virksomt Medlem af Venstrereformpartiet ved den store Ære, han viste sin højtærede Justitsminister, en Ære, der endogsaa var saa vidt dreven, at han mente, at denne Sag egentlig vilde have været bedst tjent ved, at vi ikke havde blandet os i den, men havde ladet den højtærede Justitsminister lave det hele alene. Det kan jeg nu ikke give det ærede Medlem Ret i. Jeg tror, at selv om den højtærede Justitsminister har fremsat gode Lovforslag og vel endogsaa ofte har leveret os gode Lovforslag — desværre ikke altid — er det dog vist nok ret heldigt, at vi andre faa Lov til kigge den højtærede Justitsminister lidt paa Fingrene. Jeg skal ikke her komme ind paa gamle Skader,